

LÖSLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara lös-
lig (i alla bem.) — *Syn.* (för fig. bem.) Ytlighet,
Ottillförlitlighet, Flyktighet.

LÖSLIGT, adv. Ej grundligt, ej tillförlitligt,
ej säkert. *L. granska. Jag har hört det helt l.
omtalas.* — *Syn.* Ytligt, Ottillförlitligt, Flyk-
tigt.

LÖSLOCK, m. 2. Lös hårlock, som till pryd-
nad af fruntimmer fästes vid håret.

LÖSMUNT, a. 1. Lös i munnen. Säges om
en häst, då man ej behöfver draga hårdt på tygeln,
för att få honom att lyda.

LÖSNA, f. 1. (bergv.) Se *Salband*.

LÖSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man löser
(för alla bem.) *En knuts l. L. ur band, ur
bojor, ur fångenskap. En pants, en fullmakts
l. L. af en gåta, en uppgift.* — *Syn.* Lös-
sande, Lossning; Frigörande, Frigöring, Befri-
ande, Befrielse; Inlösnung, Inlösen, Lösen; Upp-
lösnung. — 2) Resultatet af handlingen, då man
löser en gåta, en uppgift, o. s. v. *L-en af upp-
giften har befunnits riktig.* — 3) (kem.) a)
Operationen, då man löser ett ämne i ett annat.
— b) Den ömsesidiga verknigen hos dessa äm-
nen, då det ena löses i det andra. — c) Det
blandade, sammansatta ämne, som deraf uppkom-
mer. — *Syn.* Solution.

LÖSNINGS-PENNINGAR, m. 2. pl. Penningar,
hvarmedelst något löses, t. ex. tionde.

LÖSNINGSRÄTT, m. sing. 1) Rättighet att
lösa något, t. ex. afradstionde. — 2) Rättighet,
som släginge äger, att återfordra försäld arve-
jord. Kallas äfv. Bördsrätt.

LÖSPENNINGAR, m. 2. pl. Skiljemynt i
koppar.

LÖSS, pl. af *Lus*.

LÖSSALTAD, a. 2. 1) Helt litet saltad. —
2) Säges äfv. om det, som vid saltning ej fordrar
mycket salt.

LÖSSKÄGG, n. 5. Löst skägg, som fästes vid
hakan och kan borttagas, när man behagar.

LÖSSKÄRM, m. 2. Se *Lönnskärm*.

LÖSSÖFD, a. 2. Som har en lätt sömn, vak-
nar vid minsta buller.

LÖST, adv. 1) Ej hårdt: sakta, lindrigt, utan
användande af styrka, utan bemödande, utan efter-
tryck. *Slå, klappa helt l. Hålla l. i. Binda l.
Han tar inte l. i,* tar i med eftertryck. *Draga
l. åt,* så att det icke tränger. *Ligga l. på;* ej
tynga, trycka hårdt. *Sitta l. åt,* utan att tränga.
L. snodd, så att parterna ej ligga tätt intill hvar-
andra. *L. spunnen tråd,* ej länge kringsnodd,
så att den ej är hård. *Sy l.,* se *Förloradt.* —
2) *Gå l. på,* anfalla, angripa, t. ex.: *Gå l. på
fienden.* (Fam.) *Våga derpå l.,* försöka på vinst
och förlust. — 3) Brukas i åtskilliga samman-
sättningar och betecknar då frånvaro, brist, t. ex.:
Vettlöst, Tacklöst.

LÖSTAGA, v. a. 3. (höjes som *Taga*) 1) *Taga*
lös, lossa, skilja ifrån något som fäster. — 2)
Taga i sär, *taga sönder,* skilja delarna utaf något
ifrån hvarandra. — Äfv. *Taga lös,* för begge
bem. — *Löstagande*, n. 4. o. *Löstagning*,
f. 2.

LÖSTALJA, f. 1. Se *Lösblock*.

LÖSTAND, f. 3. pl. — *tänder.* Konstgjord
tand, som infästes i tandraden i stället för en
förlorad.

LÖSTRYCKT, a. 1. *L. lös,* som lätt af-
tryckes.

LÖSVAD, lö'svad, f. 1. Stoppning, hvarigenom
bristen af fyllig vad ersättes.

LÖSVÄRKA, v. n. 2. Till följe af värk lossna.
— Äfv. *Värka lös.*

LÖSVÄSKA, f. 1. Liten postväska, som bäres
af postbud.

LÖSÄRM, m. 2. Ärm, ej fastsydd vid något
plagg.

LÖSÖREBO, n. 4. Allt, hvad någon äger i
lösören.

LÖSÖREN, n. 4. pl. Allt slags egendom, som
ej är fast, d. v. s. som kan flyttas. *Arf i l.* —
Syn. Lösegendomen, Löst, Mobilier.

LÖSÖREPERSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar.* Per-
sedel, som räknas till lösören.

LÖT, m. 2. Krökt trä, som utgör en del af
yttre ringen till hjulet på ett kördon.

LÖT, f. 2. (prov.) Gemensam betesmark, fålad.

M.

M, ämm, n. 5. 1) Trettonde bokstafven i al-
fabetet. Har alltid sitt egna ljud, t. ex.: *Man,
tam, timma, sämja.* — Ljuder i slutet af ett
ord eller en grundstafvelse, i allmänhet dubbel,
t. ex.: *Kam, sam, rem, fromhet, gömma;* men
någon gång äfven enkelt, t. ex.: *Kram, tam, äm,
kräm, gräma,* m. fl. — 2) Ljudet, som uppkom-
mer, då bokstafven *m* uttalas. — Man säger äfven
m-ljud. — Förkortningar: *M.* ell. *Mag.* = *Ma-*
gister. — *M.* såsom romerskt tal = 1000. —
M. D. = *Medicinæ Doctor.* — *Mscrpt.* = *Manu-*
skript.

MACADAMISERA, v. a. 1. Belägga (gator
eller vägar) med stenflisor, på ett af Amerikanen
Mac Adam upfunnet sätt.

MACCHIAVELLISM, mackiavälli'ssm, m. sing.
1) Svekfull, arglistig statskonst. — 2) Svekfullt,
arglistigt uppförande. — Benämningen bildad efter

namnet på en utmärkt florentinsk statsman; *Mac-*
chiavelli.

MACCHIAVELLIST, mackiavälli'sst, m. 3.
Anhängare af mackiavellismen.

MACCHIAVELLISTISK, a. 2. Enlig med
mackiavellismen: svekfull, arglistig och trolös.

MACERERA, v. a. 1. (kem.) Utsätta en fast
kropp någon tid för åverkan af en vätska, vid
luftens vanliga temperatur. — *Macerering*, f. 2.

MACHIN, m. fl., se *Maskin*, &c.

MACULATUR, m. fl., se *Makulatur*, &c.

MAD, f. 3. (prov.) Sankt ängsfält.

MADAM, madämm, f. 3. Benämning, som
gifves giffa hustrur och enkor af den ringare
folkklassen. — Af fr. *Madame*, som betyder:
min fru.

MADEIRA ell. **MADERA**, -déra, f. sing. En
omtyckt vinsort ifrån ön af samma namn.